

(Quasi) Tots contra Garcés

Escàndol a l'Ajuntament de València

Vicent Garcés, tinent d'alcalde i delegat de Cultura de l'Ajuntament de València, té els telèfons punxats, controlats. Les seues sospites quedaren confirmades quan va llegir a «Las Provincias» una conversació privada transcrita literalment. El regidor socialista ha anunciat la presentació d'una querrela contra el director, la subdirectora, els coautors, els còmplices o els encobridors implicats en l'afer. La querrela criminal es basa en la presumpta violació de la llibertat i del secret de les comunicacions telefòniques. Així mateix, el regidor ha dirigit al Jutjat de Guàrdia un escrit on demana que es publiquen a «Las Provincias» dues rectificacions fins ara obviades, i en les quals eixia al pas de les acusacions de presumptes irregularitats econòmiques en la seua gestió pública, formulades per Vicente González Lizondo i glosades per María Consuelo Reyna, subdirectora del diari.

Rosa SOLER

González Lizondo, tinent d'alcalde per la Coalició Popular, no el satisfà ni gota l'aigua mineral Font Vella. En una reunió municipal va exigir que la barataren per qualsevol

altra que complís un únic requisit: que no fos catalana. L'escrupolós regidor d'Unión Valenciana ha d'estar sempre alerta davant la paorosa possibilitat de contaminació pels virus pancatalanistes. Per això,

no es limiten al ram de l'aigua els prejudicis higienistes de l'esfèric edil. El 8 de febrer d'enguany va acusar de «terrorista cultural y provocador» Vicent Garcés. El motiu esgrimit per fonamentar tan enèrgic dicteri va ser que es va usar la paraula *catalana* «tarda», en comptes de la *valenciana* «vesprada», en un fullet anunciador d'un concert. I va afegir-hi: «El será responsable de cualquier cosa que pueda suceder, porque cuando se busca deliberadamente la provocación como en el caso del señor Garcés, cualquier cosa puede pasar.» Si una paraula provoca una amenaça tan poc velada, tot serà possible quan la requisitòria abasta una antologia de Kavafis, vídeos didàctics, Encontre d'escriptors, llibre de demografia, la Constitució en versió autòctona, o dispendis de representació... obsessivament denunciats com a agressions catalanistes per don Vicente. Però la dèria més preeminent d'aquest anticatalanista d'ofici és, sens dubte, el mateix Garcés. Personalitzar el símbol del Mal és pràctica comuna a tots els demagogos parafeixistes. Això i la paranoia, l'enemic interior presentat com a exterior, el racisme, la intolerància, l'antiintel·lectualisme, o la intimidació.

Però don Vicente no seria res de res sense *Las Provincias*, que es fa ressò de totes les seues collonades, amplificant-les. I, més concretament, sense la seua subdirectora. A banda d'afinitats polítiques o psicològiques, els uneix un altre interès comú: Garcés. O, millor dit: l'odi contra ell. O el desamor, en el cas de María Consol «pero en cualquier caso, ya sabe que están clavadas dos cruces en el monte del olvido por

dos amores que han muerto que son el suyo y el mío» (L. P. 15-3-84). Per a ser un regidor que no existeix, segons assegura la despistada periodista, suscita passions d'allò més salvatges. Fins i tot, el pulcre periodista del mateix diari, Ricardo Bellver, principal animador de l'Asociación de Escritores en castellano, nacionalista, també n'ha demanat la dimissió per «ponente crispador». És clar que ací hi ha raons més prosaiques: va ser defenestrat del comitè organitzador dels Enccontres d'Escriptors per Garcés.

En la virulenta campanya contra Garcés conflueixen motivacions ben diverses, però compatibles: demagògia anticatalanista, blasquisme tronat, antiesquerranisme, misèria personal. Però l'anàlisi queda coixa mentre no s'explique *qui* ha intervingut el telèfon del despatx de Garcés. O el perquè d'un suport reticent per part de la majoria del seu grup municipal, davant d'uns atacs dretans basats en una lògica d'extermini polític. A més de falsos, és clar. Les inculpcions de liberalitat econòmica contra un regidor de cultura que ha substituït en el càrrec el mà-foradat de Fernando Millán fan riure. I l'etiqueta de *catalanista* penjada a un polític demòcrata i civilitzat que es limita a aplicar el programa, gens algomàver, del PSOE, em sembla del tot exagerada. Si cap militant del partit de Garcés està maniobrant de cara als pròxims congressos socialistes, amb l'objectiu d'anul·lar políticament el líder d'*Izquierda Socialista*, juga a aprenent de bruixot, i s'hi pot socarrar. Hi ha companys de viatge inflamables. A València, però, tot és possible.